

Do Sejmu trafił projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym. Niniejszy projekt jest motywowany pojawieniem się w Polsce i gwałtownym wzrostem popularności usług transportowych działających w modelu ekonomii współdzielenia: wykorzystujących Internet i aplikacje mobilne jako narzędzia kojarzenia zainteresowanych przejazdem pasażerów z chętnymi do ich przewozu kierowcami.

Pomimo braku uregulowania prawnego tej kwestii, w Polsce funkcjonuje już kilka przedsiębiorstw zajmujących się właśnie takim pośrednictwem., a usługi te cieszą się coraz większą popularnością, zwłaszcza wśród młodszych obywateli. Projekt zakłada umożliwienie legalnego funkcjonowania i rozwoju nowoczesnych platform pośredniczących w usługach transportowych za pomocą technologii mobilnych. Stworzenie otoczenia prawnego dla tych podmiotów jest pożądane społecznie - przyniesie korzyści dla obywateli korzystających z usług przewozowych, jak i dla jakości życia wszystkich mieszkańców miast) a także dla gospodarki i państwa.

Projekt wprowadza do ustawy o transporcie drogowym pojęcia „elektronicznej platformy pośredniczącej” oraz „profesjonalnego beneficjenta elektronicznej platformy pośredniczącej”. Pierwsze z nich określa przedsiębiorcę pośredniczącego w kontakcie (tj. zamówieniu usługi oraz płatności) między konsumentem oraz przewoźnikiem za pomocą narzędzi społeczeństwa informacyjnego, tj. oferującego informację o dostępnych przewoźnikach – nie jest więc on przewoźnikiem sensu stricto, gdyż nie dostarcza usługi transportowej, nie zatrudnia kierowców i nie jest właścicielem pojazdu.

Drugie pojęcie określa natomiast przedsiębiorcę świadczącego usługi przewozowe, wykorzystującego platformę pośredniczącą w celu nawiązania kontaktu z klientem i przyjęcia płatności. W proponowanym modelu działalność takiego kierowcy opiera się na istniejącej w polskim prawodawstwie instytucji przewozu osób samochodem osobowym.